

Lectores al club

Al club de lectura d'Alpicat, el novel·lista Sebastià Alzamora, atacat pels virus d'un refredat, indicava que un dels seus interessos a *La malcontenta* era relatar l'afany de llibertat d'una dona mallorquina del segle XIX que s'ajunta a un bandoler conegut, documentat a Lluçmajor. La paradoxa del conflicte –n'Antònia viu en una família adversa, aspra, contrària– és que, alliberada de la família, la dona no presenta altra forma de realització personal que l'amor incondicional a un bandoler d'una fredor mortífera. El bandoler, com a tipus literari, presenta una llarga i complexa història literària. Sebastià Alzamora ha fet la seua tria estilística política i moral que s'ha expressat en un estil que ell anomena de punta seca, imitant l'estil del gravat. Concisió expressiva, netedat de traç, diàlegs acerats, contrapunts lírics... Tanmateix no acaba de quallar en un públic lector acostumat a les abundàncies verbals i a les dolces herbes sentimentals del romanticisme. Moralment, Alzamora apuntava

**ALZAMORA S'EXPRESSA
EN UN ESTIL QUE ELL
ANOMENA DE PUNTA SECA,
IMITANT LA TÈCNICA DEL GRAVAT**

una certa forma de suspensió del judici en les execucions públiques dels delinqüents. L'obra s'inicia amb una llarga escena que relata l'execució pública del bandoler i els seus

seuaços en una mena d'auto de fe, que és una entrada de cavall sicilià, amb crescendo dramàtic que contrasta vivament amb les escenes realistes: L'escena familiar de violència femenina, o certs homenatges a la literatura popular, com ara la Geperudeta o altres que interpreto en clau d'influència cinematogràfica, en especial els *westerns*, com subratllà ell mateix. Si en l'estil és d'una eixutesa i economia expressiva, en el dibuix dels personatges és semblantment i suficientment lacònic, abreujat, esquemàtic. El lector no avesat necessita llargues explicacions. No fóra sobrer un contrapunt erudit, saberut, per arrodonir la perspectiva perquè en els capítols més d'acció, –l'assassinat de l'hostal, per exemple– els lectors queden suspesos en l'estupefacció incrèdula. L'altre assumpte que paralitza el lector és la violència, que aparentment és gratuïta. De gratuïta no n'és. Possiblement els lectors estem acostumats que la violència sigui administrada en exclusiva per l'Estat. Aquest control, doncs, és el costum que ens sentim admirats quan, en altres contextos històrics –el segle XIX– la violència sigui desfermada a la manera sud-americana. Com un vendaval.